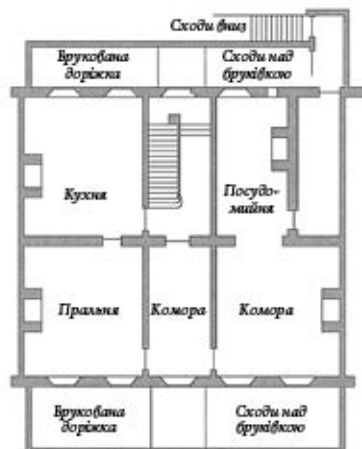

Підвал

Перший поверх

Другий поверх

Третій поверх

Горішній поверх

У цій дивовижній серії книжок три талановиті письменниці — Адель Жерас, Лінда Ньюбері та Енн Тернбулл — розповідають про один дуже особливий будинок та надзвичайних жінок і дівчат, які мешкали в ньому в різні часи.

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Нова школа

У радісному очікуванні Мері-Енн перечитала листівку з оголошенням місіс Нів стільки разів, що вже знала її напам'ять:

ШКОЛА-ПАНСІОН МІСІС НІВ ДЛЯ ЮНИХ ЛЕДІ

Вишуканий заклад на березі річки у передмісті Лондона Челсі, чисте повітря і затишок природи всього лишень за чотири милі від Сіті. Батьки можуть бути впевненими: ми приділяємо особливу увагу кожній учениці

й навіть на мить не залишаємо поза нашою турботою манери та поведінку наших підопічних. Юним леді викладають англійську і французьку мови, арифметику, географію, рукоділля, етикет і танці; також пропонуються уроки співу та гри на клавесині за незначну додаткову плату.

21 гінея на рік.

Уроки співу та гри на клавесині! Щось краще годі було й уявити. А цю невеличку додаткову плату батько Мері-Енн легко покриє, адже він не шкодує грошей на справу, яка б покращила становище його дітей у світі. Її мати особисто відвідала заклад місіс Нів і визнала його пристойним. І ось сьогодні, 20 квітня 1764 року, Мері-Енн мусила залишити свою домівку.

Вона визирнула у вікно і поміж дахів та димарів мигцем поглянула на всіяну невеличкими човниками Темзу. Скоро і вона буде там — на річці, прямувати-ме до Челсі. І от тепер, коли прийшла пора від'їжджати, її сповнювало почуття любові до власної домівки, сім'ї та прислуги, старого собаки Буллета, його хиткої ходи і люблячих очей, знайомих вуличок Сіті.

Старша сестра, Гарріет, постукала у двері й увійшла до кімнати.

— Бачу, ти вже одяглася і готова до від'їзду, — вона стала поруч із Мері-Енн біля вікна. — Хвилюєшся?

— Так — незвично буде жити далеко від домівки і ділити кожну мить з іншими дівчатами. Та й якими будуть ті дівчата? Більшість із них старші. «Вишукані й елегантні» — так розповідала місіс Нів мамі. Як гадаєш, вони всі там такі шляхетні?

— Звісно ж, ні! Вони такі ж дівчатка, як і ти. Ви швидко потоваришуєте.

Гарріет усміхнулася. Тепер вона часто усміхалася. Шкільні роки лишилися позаду, і нещодавно вона заручилася. Мері-Енн вважала її нареченого, містера Філіпа Брауна, старим і нудним, проте припускала, що Гарріет він, найімовірніше, подобався; принаймні їй точно подобалася перспектива мати власний будинок і слуг.

— Ми писатимемо одна одній, — вела далі Гарріет.

— Так! І я також писатиму Джорджеві.

Її брат учився у далекому пансіоні, деś аж у графстві Гартфордшир. У них була невелика різниця у віці, і Мері-Енн за ним сумувала.

— Мері-Енн! — пролунав голос мами поверхом нижче, й Емі, їхня покоївка, повернулася до кімнати — перевірити сукню і зачіску Мері-Енн, перш ніж та спуститься вниз, аби її оглянула мати.

Сестри увійшли разом до вітальні, де на них чекала мама.

— Ой! — вигукнула вона. — Мері-Енн, яка ж ти вже доросла!

Біляве волосся Мері-Енн було прибрано з обличчя й зібрано в акуратні завитки. Синя бавовняна сукня (дорога, проте скромна, як і годиться школярці — дочці торговця) була одягнена на спідницю з обручами, що на додачу до корсета з ушитими спереду і ззаду кісточками змушувало її стояти рівно під пильним поглядом матері.

Мати повернула Мері-Енн іншим боком і схвально кивнула:

— Саме так. Ти все зможеш. А тепер нам час іти. Том чекає на нас унизу з валізою.

Усі разом вийшли у внутрішній дворик. Служниці — Сара та Бетті — спустилися, аби побажати Мері-Енн усього найкращого, Гаррієт поцілувала її на прощання. Булет махав хвостом і тицяв мокрим носом їй у руку. Батько рано пішов до кав'ярні

у справах і вже з нею попрощався. Слуга Том узяв валізу, і вони втрюх вирушили до пристані Олд-Свон-стеарз, розташованої неподалік.

Том швидко знайшов човняра і допоміг матері та дочці сісти у човен. Коли Мері-Енн ступила на суденце, воно тривожно захиталося, а коли сідала — дати раду із широкими нижніми спідницями їй видалось завданням не з простих. Вона знала, що вміння елегантно сідати і сходити з човна чи екіпажа було серед тієї великої кількості навичок і знань, які вона мусила опанувати у школі місіс Нів.

Мері-Енн накинула на плечі шарф, поки човен плыв на середину річки. Сіті залишився позаду, і вони прямували собі на захід повз Вайтголл, Вестмінстер і Вестмінстерський палац. А далі річка робила крутий вигин, будинки на березі рідшали, за ними почали проглядати поля. Мері-Енн гадала, що вони вже десь поблизу, проте, здалось, минула цілісінька вічність, перш ніж човняр підплив до невеличкої пристані на обсадженому деревами березі. За пристанню пролягала дорога, уздовж якої вишикувались в один ряд високі будинки з терасами, що виходили на річку.

— Це Челсі-вок, — сказала мати.